

ເອລີຍາ - ເລກສິບສາມ

ສະຕີບິຫິກ

Jeff Pippenger

2023-10-19

ໃນບົດຄວາມກ່ອນນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ນຳເອລີຍາໄປບຽບຄຽງກັບປະຫວັດສາດຊ່ວງປີ 1798 ຫາ 1844.

ເອລີຍາໄດ້ເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດນັ້ນໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງສັນຍາລັກ ເມື່ອວິນລຽມ ມົນເລີ

ຖືກຍົກຂຶ້ນໃຫ້ປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ.

ແມ່ໝ້ຍແຫ່ງຊາເຮັບຕາເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິດຕະຈັກທີ່ສັດຊື່ ຊຶ່ງກຳລັງແກ້ໄຂໄມ້ສອງອັນ ຫຼື ສອງປະຊາຊາດທີ່ຈະກາຍເປັນປະຊາຊາດດຽວໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ແລະຈົ່ງກ່າວແກ່ເຂົາທັງຫລາຍວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນີ້ວ່າ: ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາຈະນຳພວກລູກຫລານອີສະຣາເອນອອກມາຈາກທຳມະກາງບັນດາປະຊາຊາດ, ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ໄປຢູ່ນັ້ນ, ແລະເຮົາຈະຮວບຮວມເຂົາມາຈາກທຸກທິດທາງ, ແລະນຳເຂົາເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນຂອງເຂົາເອງ: ແລະເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ເຂົາເປັນປະຊາຊາດດຽວໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ເທິງພູເຂົາຂອງອີສະຣາເອນ; ແລະກະສັດອົງດຽວຈະເປັນກະສັດເໜືອເຂົາທັງໝົດ: ແລະເຂົາຈະບໍ່ເປັນສອງປະຊາຊາດອີກຕໍ່ໄປ, ທັງຈະບໍ່ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງອານາຈັກອີກເລີຍ: ເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນມົນທົນອີກດ້ວຍຮູບເຄົ້າລົບຂອງເຂົາ, ຫລືດ້ວຍສົງຄັນໜ້າກຽດຊັງຂອງເຂົາ, ຫລືດ້ວຍການລ່ວງລະເມີດໃດໆຂອງເຂົາ: ແຕ່ເຮົາຈະຊ່ວຍເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກບ່ອນຢູ່ອາໄສທັງໝົດຂອງເຂົາ, ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດບາບ, ແລະຈະຊຳລະເຂົາໃຫ້ສະອາດ: ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະເປັນປະຊາກອນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ. ແລະດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະເປັນກະສັດເໜືອເຂົາ; ແລະເຂົາທຸກຄົນຈະມີຜູ້ລ້ຽງດຽວ: ເຂົາຈະດຳເນີນຕາມຄຳພີພາກສາຂອງເຮົາດ້ວຍ, ແລະຮັກສາກົດເກນຂອງເຮົາ, ແລະປະຕິບັດຕາມ. ແລະເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ບ່ອນທີ່ບັນພະບຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ນັ້ນ; ແລະເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ຄືທັງເຂົາ, ແລະລູກຫລານຂອງເຂົາ, ແລະລູກຫລານຂອງລູກຫລານຂອງເຂົາຕະຫລອດໄປ: ແລະດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາຕະຫລອດໄປ. ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງສັນຕິສຸກກັບເຂົາ; ມັນຈະເປັນພັນທະສັນຍານິ້ວດອນກັບເຂົາ: ແລະເຮົາຈະສະຖາປະນາເຂົາ, ແລະທະວີຈຳນວນເຂົາ, ແລະຈະຕັ້ງສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາໄວ້ທຳມະກາງເຂົາຕະຫລອດໄປ. ພະພັກພ່າຂອງເຮົາກໍຈະຢູ່ກັບເຂົາດ້ວຍ: ແທ້ຈິງ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຈະເປັນປະຊາກອນຂອງເຮົາ. ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະເຢໂຫວາ ຜູ້ຊຳລະອີສະຣາເອນໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເມື່ອສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາຢູ່ທຳມະກາງເຂົາຕະຫລອດໄປ. ເອເຊກຽນ 37:21-28.

ມີພອນຫຼາຍປະການທີ່ເອເຊກຽນໄດ້ລະບຸວ່າ ໄດ້ຖືກສັນຍາແກ້ໄຂໄມ້ສອງອັນ

ຊຶ່ງແມ່ນສອງປະຊາຊາດທີ່ກາຍເປັນປະຊາຊາດດຽວ.

ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນໂດຍພິຈາລະນາພອນສິບປະການໃນບັນດາພອນເຫຼົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງຊົດສະເຕີໄວທ໌

ໄດ້ໝາຍໄວ້ວ່າເປັນ "ການສະເດັດມາ" ສີຄົງ ແລະທັງໝົດນັ້ນໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນໃນເວລາດຽວກັນ ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

"ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດໃນຖານະເປັນມະຫາປະໂລຫິດຂອງພວກເຮົາເຂົ້າສູ່ສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ເພື່ອຊຳລະສະຖານບໍລິສຸດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີໄວ້ໃນ ດານເຮອນ 8:14; ການສະເດັດມາຂອງບຸດແຫ່ງມະນຸດໄປຫາຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ແຕ່ບູຮານ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໄວ້ໃນ ດານເຮອນ 7:13;

ແລະການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ດັ່ງທີ່ມີລາກໄດ້ທຳນາຍໄວ້
ລ້ວນແຕ່ເປັນຄຳພັນລະນາເຖິງເຫດການດຽວກັນ;
ແລະສິ່ງນີ້ຍັງໄດ້ຖືກພັນລະນາໄວ້ອີກໂດຍການມາຂອງເຈົ້າບ່າວເຂົ້າສູ່ພິທີພະເລີກສົມລົດ
ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ພັນລະນາໄວ້ໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສືບຄົນ ໃນ ມັດທາຍ 25." The Great
Controversy, 426.

"ການສະເດັດມາ" ຄັ້ງທຳອິດ ທີ່ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ອ້າງເຖິງ ຄື ການສະເດັດມາຂອງມະຫາບໍຣິຫິດ ເພື່ອ
"ຊຳລະສະຖານບໍລິສຸດ," ຊຶ່ງຈະເກີດຂຶ້ນໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ.
ຂັ້ນນີ້ໃຫ້ຄຳຕອບແກ່ຄຳຖາມໃນ ດານເອນ ບົດ 8 ຂໍ້ 13 ທີ່ຖາມວ່າ, "ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ ແລະ
ການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ ທີ່ຍອມໃຫ້ທັງສະຖານບໍລິສຸດແລະໄຟຟ້ນຖືກຢຽບຍຳຢູ່ໃຕ້ຕົນ
ຈະດຳເນີນໄປອີກດົນປານໃດ?" ຂໍ້ 14 ຊີ້ແຈງວ່າ
ການຊຳລະສະຖານບໍລິສຸດຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ເອເຊກຽນ ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະ
"ນຳບັນດາລູກຫຼານແຫ່ງອິສະຣາເອນອອກມາຈາກທຳມະກາງບັນດາປະຊາຊາດ, ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໄປຢູ່ ແລະ
ຈະຮວບຮວມພວກເຂົາມາຈາກທຸກດ້ານ, ... ແລະ
ຊາດທີ່ຖືກຮວບຮວມນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດຕົນໃຫ້ເປັນມົນທົນອີກຕໍ່ໄປ" ເພາະວ່າ ພຣະອົງຈະ "ຊຳລະພວກເຂົາ:
ແລ້ວພວກເຂົາຈະເປັນໄຟຟ້ນຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ."

ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ການ "ສະເດັດມາ" ຄັ້ງທີສອງທີ່ ຊີເສເຕີໄວທ໌ໄດ້ອ້າງເຖິງນັ້ນ ແມ່ນການສຳເລັດຂອງ
ດານເອນ ບົດ 7 ຂໍ້ 13 ຊຶ່ງລະບຸວ່າ ບຸດແຫ່ງມະນຸດຈະສະເດັດມາຫາ ຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແຕ່ບູຮານ
ເພື່ອຮັບອານາຈັກໜຶ່ງ. ເອເຊກຽນ ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າ "ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍເປັນຊົນຊາດດຽວໃນແຜ່ນດິນ
ເທິງພູເຂົາຂອງອິສະຣາເອນ; ແລະ ກະສັດອົງດຽວຈະເປັນກະສັດເໝືອນເຂົາທັງໝົດ." ເອເຊກຽນ
ນຳສະເໜີພຣະຄຣິດໃນຖານະກະສັດດ້ວຍນາມວ່າ "ດາວິດ," ເມື່ອທ່ານກ່າວວ່າ "ດາວິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ
ຈະເປັນກະສັດເໝືອນເຂົາ." ທ່ານຍັງລະບຸອີກວ່າ ພຣະຄຣິດ ໃນຖານະດາວິດ ຈະເປັນ "ຜູ້ລ້ຽງດຽວ"
ຂອງເຂົາທັງຫລາຍ ແລະວ່າ "ດາວິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້" ຂອງພຣະອົງ "ຈະ" ເປັນ
"ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາທັງຫລາຍຕະຫລອດໄປ" ດ້ວຍ. ຕາມຄຳນິຍາມແລ້ວ
ກະສັດຈຳເປັນຕ້ອງມີພຣະອິດສະລິຍະຍົດໃນຖານະກະສັດ ແລະຈຳເປັນຕ້ອງມີອຳນາດເຂດໃຫ້ປົກຄອງ
ພ້ອມທັງພົນລະເມືອງແຫ່ງອານາຈັກຂອງຕົນ. ຖ້າບໍ່ມີພົນລະເມືອງ ກໍຈະບໍ່ມີອຳນາຈັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນນິມິດຕອນກາງຄືນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງແມ່, ມີຜູ້ໜຶ່ງຄ້າຍດັ່ງບຸດແຫ່ງມະນຸດ
ມາກັບແມກແຫ່ງສະຫວັນ, ແລະ ທ່ານໄດ້ມາເຖິງຜູ້ຊົງດຳຮົງຢູ່ແຕ່ເດີມກ່ອນ, ແລະ
ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ນຳທ່ານເຂົ້າມາໃກ້ພຣະອົງ. ແລະ ໄດ້ມີການປະທານອຳນາດການປົກຄອງ, ພຣະສິລິ, ແລະ
ອານາຈັກແກ່ທ່ານ, ເພື່ອວ່າຊົນຊາດທັງປວງ, ປະຊາຊາດທັງຫລາຍ, ແລະ ທຸກພາສາ ຈະຮັບໃຊ້ທ່ານ:
ອຳນາດການປົກຄອງຂອງທ່ານເປັນອຳນາດການປົກຄອງອັນຖາວອນ, ຊຶ່ງຈະບໍ່ຜ່ານພົ້ນໄປ, ແລະ
ອານາຈັກຂອງທ່ານເປັນອານາຈັກທີ່ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ. ດານເອນ 7:13, 14.

"ການສະເດັດມາ" ຄັ້ງທີສາມທີ່ ຊີເສເຕີໄວທ໌ໄດ້ລະບຸໄວ້ ແມ່ນເມື່ອພຣະຄຣິດ, ໃນຖານະເປັນ
"ຜູ້ລ້ຽງຂ້າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ," ໄດ້ສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນ
ເພື່ອຊຳລະບັນດາບຸດຂອງເລວີໃຫ້ບໍລິສຸດ. ເອເຊກຽນກ່າວວ່າ ພຣະຄຣິດ "ຈະຊຳລະພວກເຂົາໃຫ້ສະອາດ:
ແລ້ວພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາກອນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ," ແລະວ່າ "ນອກຈາກນັ້ນ"
ພຣະອົງຈະຊົງກະທຳ "ພັນທະສັນຍາແຫ່ງສັນຕິສຸກກັບພວກເຂົາ," ຊຶ່ງ "ຈະເປັນພັນທະສັນຍາອັນຖາວອນ."
ພັນທະສັນຍານັ້ນຈະສຳເລັດລົງເມື່ອພຣະເຈົ້າຈະ "ຕັ້ງ" "ສະຖານບໍລິສຸດ" ຂອງພຣະອົງ "ໄວ້ທຳມະກາງພວກເຂົາ,"
ແລະວ່າ "ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະເຢເຮໄຫວາ ຜູ້ຊຳລະອິສະຣາເອນໃຫ້ບໍລິສຸດ
ເມື່ອສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາຈະຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ."

ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະສົງຄວາມຂອງເຮົາໄປ, ແລະລາວຈະຈັດຕັ້ງມາທາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາ, ຈະສະເດັດເຂົ້າມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງທັນທີໃດ, ຄືທຸກແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າຊົມຊື່ມື້: ເບິ່ງເຖິງ, ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ, ພຣະເຢໂຮວາຈອມໂຍທາຕັດດັງນີ້. ແຕ່ຜູ້ໃດຈະທົນຢູ່ໃນວັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ? ແລະຜູ້ໃດຈະຍືນຢູ່ໄດ້ເມື່ອພຣະອົງປາກົດ? ເພາະພຣະອົງເປັນເໝືອນໄຟຂອງຜູ້ຫຼອມຊໍາລະ, ແລະເໝືອນສະບູຂອງຜູ້ຊໍາລະຜ້າ: ແລະພຣະອົງຈະປະທັບນັ້ງເໝືອນຜູ້ຫຼອມແລະຜູ້ຊໍາລະເງິນ; ແລະພຣະອົງຈະຊໍາລະລູກຫຼານຂອງເລວີ, ແລະຊໍາລະລ້າງພວກເຂົາດັ່ງຄໍາແລະເງິນ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຖ່ວຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະເຢໂຮວາດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ. ແລ້ວເຄື່ອງບູຊາຂອງຢູດາ ແລະເຢຣູຊາເລັມ ຈະເປັນທີ່ຜິດປານແກ່ພຣະເຢໂຮວາ, ດັ່ງໃນວັນເວລາບູຮານ ແລະດັ່ງໃນປັດຈຸບັນກ່ອນນັ້ນ. ມາລາກີ 3:1-4.

ທຸກຜູ້ໄດ້ຈັດຕັ້ງມາທາງໄວ້ສໍາລັບພຣະຄຣິດ, ຄື "ທຸກແຫ່ງພັນທະສັນຍາ" ໃນປະຫວັດສາດຊ່ວງປີ 1798 ຈົນເຖິງ 1844, ແມ່ນເອລີຍາ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໂດຍ William Miller. ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນ, ພຣະອົງໄດ້ຊໍາລະ "ບຸດຫຼານຂອງເລວີ" ດ້ວຍ "ໄຟຂອງຜູ້ຫຼອມ."

"ການສະເດັດມາ" ອີກປະການໜຶ່ງທີ່ໄດ້ສໍາເລັດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ຄືການສະເດັດມາຂອງເຈົ້າບ່າວ. ເອເຊກຽນໄດ້ຊົມບູຮານເທື່ອວ່າ ຊົນຊາດທີ່ຖືກຮວບຮວມຈາກໄມ້ສອງອັນນັ້ນຈະເປັນ "ປະຊາກອນຂອງເຮົາ, ແລະ" ພຣະອົງ "ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາທັງຫຼາຍ." ສິ່ງນີ້ໄດ້ສໍາເລັດລົງໂດຍການອະພິເສກສົມລົດ. ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ຄໍາພະຍາກອນສະຖານທີ່ໄດ້ສໍາເລັດ ຊົງຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ ລ້ວນແຕ່ຖືກຊົມບູໂດຍຄໍາພະຍານເລື່ອງໄມ້ສອງອັນຂອງເອເຊກຽນ.

ເອລີຍາເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຜູ້ຕັ້ງມາທາງໄວ້ສໍາລັບຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງລະບຸວ່າ ໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຜູ້ຕັ້ງມາທາງໄວ້ສໍາລັບການສະເດັດມາເທື່ອທໍາອິດຂອງພຣະອົງ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ລະບຸວ່າ ວິນລຽມ ມິນເລີແມ່ນເອລີຍາ, ແລະ ມິນເລີໄດ້ຕັ້ງມາທາງໄວ້ສໍາລັບພຣະຄຣິດໃນການສະເດັດມາໃນຖານະ "ມະຫາປະໂລຫິດ," "ບຸດແຫ່ງມະນຸດ," "ຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ" ແລະ "ເຈົ້າບ່າວ."

ຫຼັງຈາກສາມປີເຄີຍ, ເອລີຍາໄດ້ອ້ອກມາຈາກຊາເຣບຕາ, ບ່ອນທີ່ທ່ານໄດ້ພັກຢູ່ກັບແມ່ໝ້າຍແລະບຸດຊາຍຂອງນາງ, ແລະໄດ້ສັງເກດຫາບິຫະຍະສິດຊົນຊາດອີສະຣາເອນທັງໝົດມາຍັງກາເມນ. ເອເຊກຽນກ່າວວ່າ ຄົນຕ່າງຊາດຈະຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງຕັ້ງສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງໄວ້ທໍາມາກາງປະຊາຊາດທີ່ຖືກຮວບຮວມເຂົ້າເປັນອັນດຽວຈາກໄມ້ສອງອັນ. ທີ່ພາກເມນ ເອລີຍາໄດ້ບອກໃຫ້ອີສະຣາເອນເລືອກວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບາອານເປັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ວາງຄໍາຖາມນັ້ນໄວ້ໃນບໍລິບົດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າ ຜູ້ໃດເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເທົ່າຈົງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນບໍລິບົດວ່າ ຜູ້ໃດເປັນສາດສະດາທີ່ເທົ່າຈົງດ້ວຍ.

ແລະ ເອລີຍາ ໄດ້ເຂົ້າມາຫາປະຊາຊົນທັງປວງ ແລະ ກ່າວວ່າ, ພວກທ່ານຈະລົງເລໃຈຢູ່ລະຫວ່າງສອງຄວາມຄຶດນິຍົມພຽງໃດ? ຖ້າພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງຕິດຕາມພຣະອົງ; ແຕ່ຖ້າບາອານເປັນພຣະເຈົ້າ, ກໍຈົ່ງຕິດຕາມລາວ. ແລະ ປະຊາຊົນກໍບໍ່ໄດ້ຕອບລາວແມ່ນແຕ່ຄໍາດຽວ. ແລ້ວ ເອລີຍາ ໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, ຂ້ານ້ອຍ, ແມ່ນຂ້ານ້ອຍຜູ້ດຽວ, ຍັງຄົງເຫຼືອເປັນສາດສະດາຂອງພຣະເຢໂຮວາ; ແຕ່ບັນດາສາດສະດາຂອງບາອານມີສິຣິອຍຫ້າສິບຄົນ. 1 ກະສັດ 18:21, 22

ອົດສະຣາເອນທັງໝົດ ລວມທັງອາຮາບ ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຂອງເອລີຍາເປັນພຣະເຈົ້າ
ເມື່ອໄຟໄດ້ລົງມາຈາກຟ້າສະຫວັນ ແລະເຜົາເຄື່ອງບູຊາຂອງເອລີຍາເສຍ. ການລົງມາຂອງໄຟເທິງພູຄາເມນ ເປັນ
ເຄື່ອງໝາຍບອກເຖິງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທັບສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະອົງໄວ້ທຳມາກາງຊາດທີ່ປະກອບ
ຂຶ້ນດ້ວຍໄມ້ສອງອັນ. ການອັດສະຈັນແຫ່ງໄຟທີ່ພູຄາເມນໄດ້ສະແດງວ່າ ພຣະເຈົ້າຄືພຣະເຈົ້າ
ແລະພຣະບາອານເປັນພຣະປອມ.

ການອັດສະຈັນທີ່ເມືອງຊາເຣັບຕາ, ເມື່ອເອລີຍາໄດ້ນອນທາບເທິງບຸດຊາຍທີ່ຕາຍແລ້ວຂອງແມ່ໝ້າຍສາມເທື່ອ,
ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເອລີຍາເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະການອັດສະຈັນທີ່ພູຄາເມນກໍໄດ້ສຳເລັດສົ່ງດຽວກັນນັ້ນ.
ບ່ຳພຽງແຕ່ໄຟແຫ່ງຄາເມນໄດ້ພິສູດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງສະແດງວ່າ
ເອລີຍາເປັນຜູ້ພະຍາກອນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ກົງກັນຂ້າມກັບພວກຜູ້ພະຍາກອນຂອງບາອານ
ແລະພວກຜູ້ພະຍາກອນແຫ່ງບຳຮັກສິດ. ໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງປີ 1840 ຫາ 1844, ມິນເລີແລະພວກມິນເລີດ
ໄດ້ຖືກສະແດງວ່າເປັນຜູ້ພະຍາກອນແທ້,
ກົງກັນຂ້າມກັບພວກຜູ້ພະຍາກອນປອມຂອງໂບຣເຕສແຕນທີ່ເສື່ອມຖອຍ,
ຜູ້ຊົງໃນປະຫວັດສາດນັ້ນເອງໄດ້ສະແດງອອກວ່າ ພວກເຂົາເປັນບັນດາບຸດສາວຂອງເຢເຊເບນ.

ເອລີຍາຢູ່ເທິງພູຄາເມນ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງພາລະກິດໃນການຊື້ອອກເຂົ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂບຣເຕສຕັ້ງ,
ເພາະອານາຈັກທີ່ກິນໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ, ຄືສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນໃນພຣະນິມິດບົດທີ່ສືບສາມ,
ມີເຂົ້າຫນຶ່ງເປັນໂບຣເຕສຕັ້ງ ແລະ ອີກເຂົ້າຫນຶ່ງເປັນລັດທິສາທາລະນະນິຍົມ,
ແລະມັນກໍເພິ່ງເລີນຕົ້ນການຄອງອຳນາດຂອງມັນໃນປີ 1798. ໃນປີ 1798,
ເມື່ອສົນສຸດລົງແຫ່ງສາມປະຕິຊາຍຂອງການປົກຄອງຂອງເຢເຊເບນ, ເອລີຍາໄດ້ອ້ອກມາຈາກຊາເຣັບຕາ
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຈັກແຈ້ງຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຄຣິສຕະຈັກໃດເປັນເຂົ້າຂອງໂບຣເຕສຕັ້ງເທິງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ.

ແມ່ໝ້າຍແຫ່ງຊາເຣັບຕາໄດ້ເດີນທາງຈາກປະຫວັດສາດຂອງທິອາທິຣາໄປສູ່ການອະພິເສກສົມລົດ
ບ່ອນທີ່ຄວາມເປັນແມ່ໝ້າຍຂອງນາງຈະຖືກຍົກອອກ. ບຸດຊາຍຂອງນາງທີ່ໄດ້ຄົ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍເປັນຕົວແທນ
ຂອງຜູ້ທີ່ຖືກເຢເຊເບນສັງຫານໃນລະຫວ່າງສາມປະຕິຊາຍແຫ່ງຄວາມແຫ້ງແລ້ງ.
ໄມ້ສອງອັນທີ່ນາງກຳລັງເກັບເພື່ອກຳໄລນັ້ນ ແມ່ນເຮືອນສອງຫຼັງຂອງອິສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ
ຊຶ່ງຈະຖືກຮວບຮວມເຂົ້າກັນເປັນຊາດດຽວ ແລະຊາດນັ້ນຄືອິສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ.
ແມ່ໝ້າຍນັ້ນກຳລັງຈະໃຊ້ໄມ້ສອງອັນນັ້ນເພື່ອກຳໄລ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ກາເມນ ແລະໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ເມື່ອຜູ້ສັງຂາວແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄດ້ຊຳລະລ້າງບັນດາບຸດຂອງເລວດີວັຍ "ໄຟຂອງຜູ້ຖະລຸງ."

ໄຟເປັນສັນຍາລັກຂອງການຫຼັ່ງອອກແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນທີ່ພູຄາເມນ
ແລະໃນການຮ້ອງປະກາດເວລາທ່ຽງຄືນ ອັນໄດ້ບັນລຸຈຸດສູງສຸດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ແລະເມື່ອວັນເພນເຕກອດມາຄົບຖ້ວນແລ້ວ,
ພວກເຂົາທັງໝົດກໍຢູ່ພ້ອມກັນດ້ວຍນ້ຳໃຈອັນດຽວໃນສະຖານທີ່ດຽວກັນ. ແລະທັນໃດນັ້ນ
ກໍມີສຽງດັງມາຈາກຟ້າສະຫວັນ ດັ່ງສຽງລົມກຳແຮງພັດມາ,
ແລະສຽງນັ້ນໄດ້ຕັມທົ່ວທັງເຮືອນທີ່ພວກເຂົານັ່ງຢູ່
ແລະມີລືນທີ່ແຍກອອກຄ້າຍດັ່ງໄຟປາກົດແກ່ພວກເຂົາ, ແລະມັນໄດ້ມາສະຖິດເທິງແຕ່ລະຄົນ.
ແລະພວກເຂົາທັງໝົດກໍຕັມບໍລິບູນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະເລີ້ມເວົ້າເປັນພາສາອື່ນໆ
ຕາມທີ່ພຣະວິນຍານຊົງປະທານຖ້ອຍຄຳໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ກົດຈະການ 2:1-4.

ການເທລົງມາຢ່າງອຸດົມຂອງພຣະວິນຍານເປັນຕົວແທນຂອງການປະກາດຂ່າວສານໜຶ່ງ,
ແລະແມ່ໝ້າຍກຳລັງຈະກຳໄລ ເພື່ອນາງຈະສາມາດຈັດຕຽມອາຫານບາງຢ່າງໄວ້ຮັບປະທານ,
ຊຶ່ງນັ້ນກໍເປັນຂ່າວສານ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຫາທູດສະຫວັນນັ້ນ ແລະທູດຕໍ່ທ່ານວ່າ, “ຂໍໃຫ້ບັນຍັດນັ້ນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າແດ່.”
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຈົ່ງຮັບໄປແລະກິນເສຍ; ມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າຂົມ,
ແຕ່ໃນບາກຂອງເຈົ້າມັນຈະຫວານດັງນ້ຳເຜີ້ງ.” ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັນຍັດນັ້ນຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ
ແລະກິນມັນເສຍ; ແລະໃນບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າມັນຫວານດັງນ້ຳເຜີ້ງ;
ແລະທັນທີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນມັນແລ້ວ, ທ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຂົມ. ພຣະນິມິດ 10:9, 10.

ຂ່າວສານທຳອາຣາບໄດ້ປະກາດແກ່ເຢເຊເບນໃນທັນທີນັ້ນ ແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງເອລີາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເທົ່າ
ເພາະອາຣາບຫາກໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຂອງເອລີາຕອບດ້ວຍໄຟ. ຂ່າວສານທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຂຶ້ນໃນທັນທີໃນວັນທີ
22 ຕຸລາ 1844 ແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ບ່ອນໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ
ຂ່າວສານທຳອາຣາບໄດ້ນຳສົ່ງ ຫຼື ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ກໍລ້ວນແຕ່ເຮັດໃຫ້ເຢເຊເບນເດືອດດານຢ່າງຍິ່ງ.

ແຕ່ຂ່າວສານຈາກທົດຕາເວັນອອກ ແລະຈາກທົດເໜືອຈະກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍໃຫ້ແກ່ເຂົາ;
ເພາະສະນັ້ນເຂົາຈະອອກໄປດ້ວຍຄວາມກຽດແຄ້ນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ເພື່ອທຳລາຍ
ແລະເພື່ອກຳຈັດຫຼາຍຄົນໃຫ້ສົນໄປໂດຍສົມເຊີງ. ດານເຮອນ 11:44

“ຂ່າວສານຈາກທົດຕາເວັນອອກແລະທົດເໜືອ” ຂອງດານເຮອນ
ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານທີ່ເຮັດໃຫ້ກະສັດແຫ່ງທົດເໜືອ, ຜູ້ຊົງແມ່ນນາງເຢເຊເບນ, ເກດີຄວາມໂກດແຄ້ນ,
ແລະນາງໄດ້ລົງມືການຂົ່ມເຫັງຂຶ້ນສູດທ້າຍໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ.
ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຂ່າວສານຂອງອາຫັບທີ່ມີຖົງນາງເຢເຊເບນ,
ແລະໂດຍການມາເຖິງຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ໃນເວລາເປີດຕົ້ນຂອງການພິພາກສາໃນປີ
1844.

ແລະ ອາຣາບໄດ້ບອກເຢເຊເບນເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ເອລີາໄດ້ເຮັດ,
ແລະທັງໝົດນັ້ນດ້ວຍວ່າລາວໄດ້ປະທານບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງໝົດດ້ວຍຕາບແນວໃດ. ແລ້ວ
ເຢເຊເບນໄດ້ສົ່ງຜູ້ສື່ສານໄປຫາເອລີາ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ບັນດາພະທັງຫຼາຍຈົ່ງກະທຳແກ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງນັ້ນ
ແລະ ຫນັກກວ່ານັ້ນອີກ, ຖ້າວ່າໃນມື້ອື່ນເວລາປະມານນີ້
ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດຊົງວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນເໝືອນຊົງວິດຂອງຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກນັ້ນ.” 1 ກະສັດ 19:1, 2

ເອລີາ, ໃນຖານະເປັນສັນຍະລັກ, ຖືກນຳສະເໜີຜ່ານຊ່ວງເວລາໃນຖົນກັ່ນດານຕັ້ງແຕ່ປີ 538 ຫາ 1798.
ຕໍ່ມາໃນປີ 1798, ເອລີາບາກົດໃນປະຫວັດສາດໃນຖານະເປັນ William Miller. ໃນປີ 1844,
ເອລີາກຳລັງຮ້ອງເອີນໃຫ້ໄຟແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນລົງມາຈາກສະຫວັນ. ແລ້ວໃນປີ 1863,
ເອລີາແລະຂ່າວສານຂອງທ່ານຖືກປະຕິເສດ. ຂ່າວສານຂອງທ່ານແມ່ນຂ່າວສານຂອງໂມເຊກຽວກັບ
“ເຈດີເທືອ,” ຊຶ່ງຍັງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຂ່າວສານເລື່ອງໄມ້ສ້ອງອັນຂອງເອເຊກຽນ.
ການຮວບຮວມໄມ້ສ້ອງອັນເຂົ້າກັນໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການກະຈັດກະຈາຍຂອງມັນ
ແມ່ນຂ່າວສານຂອງແມ່ໝ້າຍແຫ່ງ Sarepta, ແລະນາງໄດ້ກັບໄມ້ສ້ອງອັນນັ້ນໄວ້ກ້ອນການຈັດຕຽມອາຫານ.

ຕາມທີ່ James ແລະ Ellen White ໄດ້ສະແດງໄວ້, Millerite Adventism ໄດ້ກາຍເປັນ Laodicean
Adventism ໃນປີ 1856, ແລະເມື່ອພາຍຫຼັງພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງ Elijah ກ່ຽວກັບ “ເຈດີເທືອ”
ຂອງ Moses ໃນປີ 1863,
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຖອນຄວາມສາມາດທາງເຫດຜົນໃນການເຂົ້າໃຈການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຮູ້ກ່ອບກັບ
“ເຈດີເທືອ” ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະສົງຈະນຳອອກມາໃນປີ 1856 (ໂດຍຜ່ານບົດຄວາມທີ່ຍິ່ງບໍ່ສຳເລັດແປດບົດຂອງ
Hiram Edson.) ດ້ວຍເຫດຜົນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ລົງທຳລາຍລະບົບພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ທູດສະຫວັນໄດ້ນຳ William Miller
ໃຫ້ຮວບຮວມຂຶ້ນ. ‘ຫົນ’ ກ່ອນທຳອິດທີ່ Miller ຄົ້ນພົບນັ້ນ ແມ່ນຫົນພື້ນຖານທີ່ Laodicean Adventism

ຈະສະດຸດຢູ່ເໝືອນມັນຕະຫຼອດປະຫວັດສາດທັງໝົດຂອງຕົນ. ການປະຕິເສດຫຼືກ້ອນທຳອິດແຫ່ງຄວາມຈິງນັ້ນ ໄດ້ກຳໜົດຄວາມຕາບອດຂອງ Laodicea, ຊຶ່ງເປັນອາການໜຶ່ງທີ່ຮັກສາໄດ້, ແຕ່ບໍ່ຄ່ອຍມີຜູ້ສະແຫວງຫາການຮັກສານັ້ນ.

ການຊຳລະພຣະວິຫານທີ່ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ນັ້ນ ໄດ້ກ່ຽວພັນເຖິງການຊຳລະ "ກອງພົນ" ທີ່ໄດ້ຖືກຢຳທຳລາຍລົງພ້ອມກັບສະຖານນະມັດສະການໃນດານເອນ 8:13. ກອງພົນນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ "ໄມ້ສອງອັນ" ທີ່ແມ່ໝ້າຍເມືອງຊາເຣຟດໄດ້ກັບມາເພື່ອກຳໜົດ. ໄມ້ສອງອັນນັ້ນຄືສອງລາຊະວົງຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານຕາມຕົວອັກສອນ. ເອຟຣາອິມ ແລະ ຢູດາຕາມຕົວອັກສອນ ຈະຕ້ອງຖືກຮວບຮວມເຂົ້າເປັນຊາດຜ່າຍວິນຍານອັນດຽວ ແລະ ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ໃນເວລາເປີດຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາ. ສອງຊາດນັ້ນແຫຼະ ຄື "ກອງພົນ" ທີ່ໄດ້ຖືກຢຳທຳລາຍລົງ.

ຄຳສັນຍາຂອງເອເຊກຽນແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະ "ນຳບັນດາລູກຫຼານແຫ່ງອົດສະຣາເອນອອກຈາກທຳມະກາງພວກຄົນຕ່າງຊາດ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ໄປຢູ່ນັ້ນ", ແລະຈະ "ຮວບຮວມພວກເຂົາ" "ແລະນຳພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ." ແຜ່ນດິນຂອງອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ ແມ່ນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ, ຫຼືແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາ, ຫຼືຢູດາ. ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດຜ່າຍວິນຍານໃນປີ 1798 ແມ່ນແຜ່ນດິນຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນທີ່ມີສອງເຂົ້າ ໃນພຣະນິມິດບົດທີ່ສືບສາມ.

ໃນວັນທີ່ເຮົາໄດ້ຍົກມາຂຶ້ນສາບານແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍ ວ່າຈະນຳເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ສອດເຫັນໄວ້ສຳລັບເຂົາ ອັນບໍລິບູນດ້ວຍນ້ຳມີແລະນ້ຳເຜົາ ຊຶ່ງເປັນສະຫງ່າລາສີແຫ່ງແຜ່ນດິນທັງປອງ....
ແຕ່ເຮົາກໍໄດ້ຍົກມາຂຶ້ນສາບານແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍໃນຖິ່ນກັນດ້ວຍ ວ່າເຮົາຈະບໍ່ນຳເຂົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາ ອັນບໍລິບູນດ້ວຍນ້ຳມີແລະນ້ຳເຜົາ ຊຶ່ງເປັນສະຫງ່າລາສີແຫ່ງແຜ່ນດິນທັງປອງ. ເອເຊກຽນ 20:6, 15.

ເຮືອນທັງສອງຂອງອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນໄດ້ອ້າໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ເປັນ "ສະຫງ່າລາສີແຫ່ງບັນດາແຜ່ນດິນ," ແຜ່ນດິນທີ່ "ຫຼັງໄຫຼ" ດ້ວຍ "ນ້ຳມີແລະນ້ຳເຜົາ." ເມື່ອເຮືອນທັງສອງຂອງອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນຖືກຮວບຮວມເຂົ້າເປັນອົດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາວ່າຈະຖືກນຳໄປສະຖາປະນາໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ. "ແຜ່ນດິນອັນສະຫງ່າລາສີ" ຜ່າຍວິນຍານແມ່ນບ່ອນທີ່ຂະບວນການຂອງພວກມັນເລີ່ມຕົ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະຂະບວນການຂອງໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນໃນຕອນສິ້ນສຸດ ຕັ້ງຢູ່ໃນລະຫວ່າງການປົກຄອງຂອງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ. ຂະບວນການທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນນັ້ນ ສາມາດຖືກຍົກຂຶ້ນໄດ້ໂພງແຕ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນເທົ່ານັ້ນ. ຂະບວນການໃດໜຶ່ງທີ່ອີກວ່າເປັນຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມຈາກແຜ່ນດິນອື່ນໃດ ຍ່ອມເປັນຂອງປອມ, ເພາະວ່າ Alpha ແລະ Omega ຍ່ອມສະແດງພາບຕອນສິ້ນສຸດໂດຍຕອນເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ສະເໝີ.

"ພຣະຄຸນແລະພອນອັນຫຼວງຫຼາຍທີ່ເຮົາໄດ້ຂໍຂອບພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຫຼົງລົງເໝືອນຊາດຂອງພວກເຮົາຢ່າງອຸດົມ, ມັນເຄື່ອນເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີພາບ ແລະເປັນສະຫງ່າລາສີຂອງທົ່ວພິພິບ. ແຕ່ແຜ່ນດິນທີ່ຈະຖອາຍຄວາມກະຕັນຍູແດ່ພຣະເຈົ້າ, ແຜ່ນດິນທີ່ຈະຖອາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າແລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ຄຣິສຕຽນອາເມຣິກາຜູ້ອ້າງຕົນໄດ້ຖືກເຊື່ອແບ່ງແຫ່ງຄວາມຈອງຫອງ, ຄວາມໄລ່ມາກ, ແລະການພົງຕົນເອງ ແຊກຊຶມເຂົ້າໄປ...."

"ເວລານັ້ນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ເມື່ອການພິພາກສາຖືກໂຄ່ນລົງຢູ່ຕາມຖະໜົນ ແລະຄວາມທ່ຽງທຳບໍ່ອາດເຂົ້າມາໄດ້ ແລະຜູ້ທີ່ຫັນໜ້າຈາກຄວາມຊົ່ວກໍກາຍເປັນເຫຍືອ. ແຕ່ແຂນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັ່ນລົງຈົນພຣະອົງບໍ່ອາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ ແລະທູຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໜັກຈົນພຣະອົງບໍ່ອາດຊົງຟັງໄດ້. ປະຊາຊົນແຫ່ງສະຫະລັດອາເມຣິກາເຄີຍເປັນປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນເປັນພິເສດ; ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາຈຳກັດເສລີພາບທາງສາສະໜາ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ລັດທິໂບໂຮແຕສຕັ້ງ ແລະໃຫ້ການໝູນຫຼັງແກ່ລະບົບສັນຕະປາປາ, ຂະໜາດແຫ່ງຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຕັມບໍລິບູນ, ແລະ 'ການຫັນໜ້າຈາກຄວາມເຊື່ອໃນລະດັບຊາດ' ຈະຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມແຫ່ງສະຫວັນ. ຜົນອັນສົບເລື່ອງຈາກການຫັນໜ້າຈາກຄວາມເຊື່ອນີ້ ຄືຄວາມພິນາດຂອງຊາດ." Review and Herald, May 2, 1893.

ດານເຮອນ ບົດທີ 8, ຂໍ້ 13 ແລະ 14 ຊື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງການຖືກຢຽບຢູ່ລົງທັງຂອງພະວິຫານ ແລະ ຂອງໄຟຟ້າ. ໄຟຟ້ານັ້ນຄືສອງລາຊະວົງຂອງອົດສະຣາເອນຕາມເນື້ອໜັງ. ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກຢຽບຢູ່ລົງຕະຫຼອດລະຍະເວລາຫນຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງຍຸກມັດ.

ແລະໄດ້ມີໄມ້ອ້ອມໜັງຄ້າຍຄືທາຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະທູດສະຫວັນໄດ້ຍິນຢູ່ ແລະກ່າວວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະວັດພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະແທ່ນບູຊາ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ. ແຕ່ລານຊົນນອກຊົງຢູ່ນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງປະໄວ້ ແລະຢ່າວັດມັນ; ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ: ແລະນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຢຽບຢູ່ໃຕ້ຕົນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ. ພຣະນິມົດ 11:1, 2

ໃນພຣະນິມົດ ບົດທີ 11 ໂຢຮັນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ວັດແທກບ່ຳພຽງແຕ່ພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງໃຫ້ວັດແທກ "ບັນດາຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ" ດ້ວຍ. ໂຢຮັນໄດ້ຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນທາງຄຳພະຍາກອນຢູ່ທົ່ວວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ວັດແທກພຣະວິຫານ ແລະບັນດາຜູ້ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາມວນໜັງສືນັ້ນຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ ແລະກິນມັນເສຍ; ແລະໃນບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າມັນຫວານເໝືອນນ້ຳເຜັງ; ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນມັນແລ້ວ, ທ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຂົມ. ພຣະນິມົດ 10:10.

ໃນຂໍ້ທີ່ສິບຂອງບົດທີສິບໃນພຣະນິມົດ, ໂຢຮັນໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງອັນຂົມຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະໃນທັນທີນັ້ນທ່ານໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ວັດທັງພຣະວິຫານ ແລະ ພົນໄຟ. ຫົວຂໍ້ຂອງຄຳຖາມໃນດານເຮອນ 8:13 ແມ່ນການຢຽບຢູ່ລົງທັງພຣະວິຫານ ແລະ ພົນໄຟ. ໂຢຮັນແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ "ຄົນຕ່າງຊາດ" ຈະ "ຢຽບຢູ່" "ນະຄອນບໍລິສຸດ" ເປັນເວລາ "ສິບສອງເດືອນ." ສິບສອງເດືອນນັ້ນຄືສາມປີເຄິ່ງຂອງເອລີຍາ. ມັນຄືຍຸກມັດຕັ້ງແຕ່ 538 ເຖິງ 1798. ໂດຍການຍືນຢູ່ໃນທາງຄຳພະຍາກອນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ໂຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ປະຖົມເດີນນອກໄວ້ ແລະ "ຢ່າວັດມັນ, ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະພວກເຂົາຈະຢຽບຢູ່ນະຄອນບໍລິສຸດເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ."

ເມື່ອໂຢຮັນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ວັດ "ພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ;" ຕາມຖ້ອຍຄຳໃນດານເຮອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 13, ທ່ານໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ວັດສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ກອງປະຊາຊົນ. ຖ້າໂຢຮັນຖືກບອກວ່າ 'ບ' ໃຫ້ນັບຫນຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ, ແລ້ວທ່ານກໍຕ້ອງວັດຈາກປີ 1798 ໄປຫາບ່ອນທີ່ທ່ານຍືນຢູ່ໃນປີ 1844. ຈາກ 1798 ຫາ 1844, ເມື່ອຖືກວັດແລ້ວ, ມີຄວາມໝາຍເປັນສິບຫົກປີ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສິບຫົກປີນັ້ນຢູ່ໃນປີ 1798, ເມື່ອ "ເຈດເທືອ" ຂອງໂມເຊທິຕາຕ້ານເຮືອນອົສຣາເອນຜ່າຍເໜືອໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສິບຫົກປີນັ້ນຢູ່ໃນປີ 1844, ເມື່ອ "ເຈດເທືອ" ຂອງໂມເຊທິຕາຕ້ານເຮືອນອົສຣາເອນຜ່າຍໃຕ້ໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

ການວັດຂອງໂຢຮັນເທົາກັບສີສິບຫົກປີ. ຈຳນວນສີສິບຫົກເປັນສັນຍະລັກແທນພຣະວິຫານ. ພຣະເຢຊູຕຳລາວ່າ ຈົ່ງທຳລາຍພຣະວິຫານນີ້ເລີຍ ແລະ ໃນສາມວັນເຮົາຈະຍົກມັນຂຶ້ນອີກ, ແຕ່ພວກຍິວທຶງຄຳຢ່າງຈຸກຈົກໄດ້ຕົວວ່າ ພຣະວິຫານນີ້ຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໃນໄລຍະສີສິບຫົກປີ.

ພຣະເຢຊູຕອບແລະກ່າວແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍວ່າ, "ຈົ່ງທຳລາຍພຣະວິຫານນີ້ເລີຍ, ແລະໃນສາມວັນເຮົາຈະສ້າງມັນຂຶ້ນອີກ." ຝ່າຍພວກຍິວຈຶ່ງກ່າວວ່າ, "ພຣະວິຫານນີ້ກໍ່ສ້າງມາໄດ້ສີສິບຫົກປີແລ້ວ, ແລະທ່ານຈະຍົກມັນຂຶ້ນໃນສາມວັນບ?" ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງພຣະວິຫານຄືພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ. ໂຢຮັນ 2:19-21.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເນື້ອໜັງຂອງອາດາມຫຼັງຈາກອາດາມໄດ້ຕົກຢູ່ໃນບາບແລ້ວ, ພ້ອມດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຖອຍທຶບທອດມາທັງປວງຂອງມັນ, ເພື່ອຊົງວາງແບບຢ່າງໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດມີຊີວະນະດັ່ງທຶພຣະອົງໄດ້ມີໃຊ້ຊະນະ. ໂດຍອາໄສພະຍານສອງປະການ, ການສັງສອນວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ບັນຈຸຄວາມເສື່ອມຊາມທຶບທອດມາຈາກບາບສີເພີນບິນນີ້ ເທົ່າກັບເປັນການເຜີຍແຜ່ນ້ຳອະງຸ່ນຂອງບາບໃໝ່, ເພາະວ່າການສອນວ່າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງຮັບເອົາຄວາມອ່ອນແອທຶບທອດມາເຫຼົ້ານັ້ນ ເປັນຫຼັກຄຳສອນສຳຄັນປະການໜຶ່ງຂອງຄຳທອລົກ.

ແລະທຸກໆວິນຍານທີ່ຍອມຮັບສາລະພາບວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາໃນເນື້ອໜັງ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ: ແລະນີ້ແຫຼະຄືວິນຍານຂອງຕ່າງໆພຣະຄຣິດ ຊົງທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ຍືນແລ້ວວ່າມັນຈະມາ; ແລະບັດນີ້ມັນກໍ່ຢູ່ໃນໂລກແລ້ວ. 1 ໂຢຮັນ 4:3.

ເພາະວ່າມືຜູ້ຫຼອກລວງເປັນອັນຫຼາຍໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ, ຄືຜູ້ທີ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາເປັນມະນຸດ. ຜູ້ນັ້ນແຫຼະເປັນຜູ້ຫຼອກລວງ ແລະເປັນປະຕິກິລິຍາພຣະຄຣິດ. 2 ໂຢຮັນ 1:7.

ພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ເປັນພຣະວິຫານແຫ່ງຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດທຸກຄົນ.

"ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເປັນປະໂຫຍດເທົ່ານັ້ນໃນຖິ່ນທຸລະກິດການອັນຮ້າງເປົ່າ ເພື່ອຈະອົດທົນຕໍ່ການຜະຈົນລ້ວງຂອງຊາຕານ ດັ່ງທີ່ອາດາມເຄີຍຢູ່ເມື່ອລາວຖືກລ້ວງຢູ່ໃນເອເດນ. ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖອມພຣະອົງລົງ ແລະ ຮັບເອົາສະພາບມະນຸດ ຫຼັງຈາກທີ່ເຊື້ອຊາດມະນຸດໄດ້ຫຼົງຫ່າງຈາກເອເດນເປັນເວລາສີ່ພັນປີ, ແລະ ຫ່າງໄກຈາກສະພາບເດີມແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດແລະຄວາມທ່ຽງທຳ. ບາບໄດ້ທຶມຮ່ອງຮອຍອັນນຳສະພິງກົວໄວ້ເທິງເຊື້ອຊາດມະນຸດມາເປັນຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝ; ແລະ ຄວາມເສື່ອມຖອຍທາງກາຍ, ທາງຈິດໃຈ, ແລະ ທາງສິນທຳ ກໍ່ໄດ້ແຜ່ຫຼາຍຢູ່ທົ່ວທັງຄອບຄົວມະນຸດ."

ເມື່ອອາດາມຖືກຜູ້ລ້ວງເຂົ້າໃຈມຕໃນສວນເອເດນ ເຂົາຍັງບາສະຈາກມົນທົນແຫ່ງບາບ. ເຂົາຍືນຍົງຈຳເພາະພະພັກພຣະເຈົ້າໃນກຳລັງແຫ່ງຄວາມສົມບູນຂອງຕົນ. ອະໄວຍະວະແລະຄວາມສາມາດທັງໝົດແຫ່ງຄວາມເປັນຂອງເຂົາໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງທຽບເທົ່າກັນ ແລະຢູ່ໃນດຸນຍະພາບອັນກົມກຽວ.

"ພຣະຄຣິດ ໃນຖິ່ນກິດການແຫ່ງການຖືກທົດລອງ ໄດ້ຊົງຍືນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງອາດາມ ເພື່ອຮັບການທົດສອບທີ່ລາວບໍ່ອາດອົດທົນໄດ້. ໃນທີ່ນີ້ ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງມີໃຊ້ເພື່ອແທນຄົນບາບ ຫຼັງຈາກສີເພີນບິນບໍ່ແຕ່ອາດາມໄດ້ຫັນຫຼັງໃຫ້ແກ່ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງບ້ານຂອງຕົນ. ເມື່ອຖືກແຍກອອກຈາກການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຊາດໄດ້ຖອຍຫ່າງອອກໄປ ໃນແຕ່ລະຊົ່ວຄົນທີ່ສືບຕໍ່ກັນ ໄກອອກຈາກຄວາມບໍລິສຸດ ສະຕິບິນຍາ ແລະຄວາມຮູ້ດັ່ງເດີມທີ່ອາດາມເຄີຍມີຢູ່ໃນເອເດນ. ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຮັບແບກບາບ ແລະຄວາມອ່ອນແອທັງຫຼາຍຂອງມະນຸດຊາດ

ຕາມທີ່ມັນເປັນຢູ່ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາຍັງໂລກເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດ. ເພື່ອແທນມະນຸດຊາດ
ໂດຍທີ່ມີຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດຜູ້ຖືກຢູ່ໃນພຣະອົງ
ພຣະອົງຈະຕ້ອງຊົງທົນຕໍ່ການລ້ວງຂອງຊາຕານໃນທຸກປະການທີ່ມະນຸດຈະຖືກໂຈມຕີ." Selected
Messages, book 1, 267, 268.

ໃນ ໂຢຮັນ ບົດທີສອງ ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງວ່າເປັນພຣະວິຫານ,
ແລະພຣະວິຫານຄືພຣະກາຍຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນຂອງມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງ
ທີ່ມີຄວາມເສື່ອມໂຊມອັນເກີດຈາກຄວາມອ່ອນແອທຶສະສົມທົບທວນກັນມາເປັນເວລາສິ້ນເປັນ.
ພຣະວິຫານແຫ່ງມະນຸດທີ່ພຣະຄຣິດຊົງອ້າງເຖິງນັ້ນປະກອບດ້ວຍໂຄໂມໂຊມສີ່ສິບຫົກອັນ.
ເມື່ອໂມເຊຂຶ້ນໄປຢູ່ເທິງພູຊີໂນຍເພື່ອຮັບພຣະບັນຍັດ ແລະຄໍາຊີເດນະສໍາລັບການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານ,
ທ່ານຢູ່ເທິງພູນັ້ນເປັນເວລາສີ່ສິບຫົກວັນ.
ເອເຊກຽນໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດວ່າຊົງວາງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນ "ກາງ" ຂອງໄມ້ສອງອັນ.
ຊ່ວງເວລາຈາກການສັນສຸດຂອງເຈດີກໍານົດເວລາຂອງອານາຈັກຝ່າຍເໜືອ ແລະອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້
ທີ່ໂຢຮັນຖືກບອກໃຫ້ວັດນັ້ນ ມີຄວາມຍາວສີ່ສິບຫົກປີ, ແລະມັນເປັນຕົວແທນຂອງ "ກາງ"
ຫຼືຊ່ວງເວລາລະຫວ່າງປີ 1798 ແລະ 1844. ໃນສີ່ສິບຫົກປີນັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຝ່າຍວິນຍານຂຶ້ນ
ຊຶ່ງພຣະອົງຈະຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍທັນທີ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາເປັນຜູ້ສື່ຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.
ໃນຖານະຜູ້ສື່ຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນ,
ພຣະອົງຈະຊົງຈາລຶກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງດວງໃຈຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.
ພຣະບັນຍັດນັ້ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍແຜ່ນສອງແຜ່ນ. ແຜ່ນທຳອິດມີພຣະບັນຍັດສີຂ້າງ, ແຜ່ນທີສອງມີຫົກຂ້າງ.
ເມື່ອລວມກັນແລ້ວ ມັນເປັນຕົວແທນຂອງເລກສີ່ສິບຫົກ.

ການຮວບຮວມອິສະຣາເອນຝ່າຍວິນຍານຕັ້ງແຕ່ປີ 1798 ຫາ 1844
ເປັນຕົວແທນຂອງການຮວບຮວມອິສະຣາເອນຝ່າຍວິນຍານ ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນ
ມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການສະຖາປະນາພຣະວິຫານດ້ວຍ.

ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ມາຫາພຣະອົງ, ຜູ້ເປັນສົມາທິມີຊີວິດ, ຊຶ່ງມະນຸດໄດ້ປະຕິເສດແທ້,
ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ແລະ ຊົງຖືວ່າມີຄຳປະເສີດ, ທ່ານທັງຫລາຍກໍ່ໝືນອິນດັງສົມາທິມີຊີວິດ
ກໍາລັງຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນເປັນນະຄອນຝ່າຍວິນຍານ, ເປັນພວກປະໂຫຍດອັນບໍລິສຸດ,
ເພື່ອຖອດອອກຈາກບຸລາຝ່າຍວິນຍານ, ອັນເປັນທີ່ຊອບພຣະໄທແກ່ພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາວາງສົມາທິວມອັນສຳຄັນໄວ້ໃນສີ່ໂອນ,
ຊຶ່ງຊົງຄັດເລືອກແລະປະເສີດຍັງ; ແລະຜູ້ໃດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຈະບໍ່ຖືກໃຫ້ອັບອາຍເລີຍ.

ສໍາລັບພວກທ່ານຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນ, ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ປະເສີດຍັງ; ແຕ່ສໍາລັບພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງນັ້ນ,
ສົມາທິພວກຊ່າງກໍ່ສ້າງໄດ້ປະຕິເສດເສຍ, ສົມາທິນັ້ນແຫຼະໄດ້ກາຍເປັນສົມາທິເອກແຫ່ງມຸມຕົກ,
ແລະເປັນສົມາທິເຮັດໃຫ້ສະດຸດ, ແລະເປັນຫົນຜາທີ່ເຮັດໃຫ້ຊຸ່ນເຄືອງໃຈ,
ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ສະດຸດເພາະພຣະວັດຈະນະ, ດ້ວຍເຫດທີ່ເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງ;
ແລະເຂົາກໍ່ໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ສໍາລັບການນີ້ດ້ວຍ.

ແຕ່ພວກທ່ານເປັນຊາດພັນທີ່ຖືກຊົງເລືອກໄວ້, ເປັນບຸໂຮຫົດແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ, ເປັນຊົນຊາດບໍຣິສຸດ,
ເປັນຊົນຊາດອັນເປັນກຳມະສິດສະເພາະ;
ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ປະກາດພຣະຄຸນອັນປະເສີດຂອງພຣະອົງຜູ້ໄດ້ຊົງເອົາພວກທ່ານອອກຈາກຄວາມມືດ
ເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫວ່າງອັນມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ: ໃນອະດີດພວກທ່ານບໍ່ແມ່ນຊົນຊາດໜຶ່ງ,
ແຕ່ບັດນີ້ເປັນຊົນຊາດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ: ໃນອະດີດບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາ,
ແຕ່ບັດນີ້ໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາແລ້ວ. 1 ເປໂຕ 2:4-10.

ພຣະວິຫານທຶກີກສ້າງຂຶ້ນໃນຊ່ວງປີ 1798 ຫາ 1844 ປະກອບມີຄົນຈຳພວກໜຶ່ງທຶກີກ "ກຳນົດໄວ້" ເພື່ອຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ຖືກສຳແດງອອກໃນການປະຕິເສດ "ເຈັດເທືອ," "ສິລາຫົວມຸມ," "ສິລາທິພວກຊ່າງກ່າວສ້າງປະຕິເສດ" ຊຶ່ງເປັນ "ຫນຶ່ງແຫ່ງການສະດຸດໃຈ" ແລະ "ສິລາແຫ່ງການສະດຸດ."

ຊົນຊົນທີ່ "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້" ໄດ້ຮັບຮູ້ "ສິລາ" ທີ່ "ມະນຸດໄດ້ປະຕິເສດ" ວ່າເປັນ "ສິລາມີຊີວິດ" ແລະເປັນ "ສິລາ" ທີ່ "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ ແລະ" ເປັນ "ອັນປະເສດ." "ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້," "ຊາດທຶກີກເລືອກສັນ" ໃນ "ການເວລາທີ່ຜ່ານມາ" "ບໍ່ແມ່ນຊົນຊາດໜຶ່ງ, ແຕ່ເວລານັ້ນ" ຈະກາຍເປັນ "ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ." ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງຮວບຮວມໄມ້ທັງສອງອັນເຂົ້າກັນ ພຣະອົງໄດ້ນຳພວກເຂົາອອກມາຈາກ "ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ." ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງຊົງນຳສອງຊາດເຂົ້າມາຮ່ວມກັນເປັນອັນດຽວ ໃນຊ່ວງສະໄໝທຶກີກປີຕັ້ງແຕ່ 1798 ຈົນເຖິງ 1844.

ມີພຽງຮາກຖານດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແລະຮາກຖານນັ້ນຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ; ແຕ່ "ຫນຶ່ງທີ່ເປັນເຫດໃຫ້ສະດຸດ" ຊຶ່ງເປັນຮາກຖານຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນ ທຶກີກພວກບໍ່ເຊື່ອຟັງປະຕິເສດ ກໍຄື "ເຈັດເທືອ" ຂອງໄມເຊ. ເມື່ອ "ເຈັດເທືອ" ນັ້ນຖືກປະຕິເສດໃນປີ 1863, ນັ້ນແມ່ນການປະຕິເສດພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ການປະສົມປະສານແຫ່ງນິທານທີ່ສະໜອງວ່າ ການຊຳລະສະຖານບໍລິສຸດທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີເທົ່ານັ້ນ ຍ່ອມຊື່ໄປຫາສະຖານບໍລິສຸດທີ່ຫວ່າງເປົ້າ, ສະຖານບໍລິສຸດທີ່ປາສະຈາກພົນໄຟ, ອານາຈັກທີ່ປາສະຈາກພົນລະເມືອງ. ບໍ່ມີຈຸດປະສົງໃດສຳລັບສະຖານບໍລິສຸດ ທີ່ພຣະດົນໃຈໄດ້ປະທານໄວ້ ອັນມີລັດທິຄວາມສຳຄັນສູງໄປກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດວ່າເປັນຈຸດປະສົງຂອງສະຖານບໍລິສຸດ.

ແລະໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງສະຖານບໍລິສຸດແດ່ເຮົາ; ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ສະຖິດຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ. Exodus 25:8.

ໃນພຣະຄຳພີ, ສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຊື່ອມໂຍງຢູ່ສະເໝີກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນພົນໄຍທາ. ໄມ້ສອງອັນຂອງເອເຊກຽນ, ຊຶ່ງຖືກລະບຸວ່າເປັນສອງຊາດ, ຈະກາຍເປັນຊາດດຽວ ແລະ ສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ.

ການບົດເບື້ອນຄຳຖາມຂອງຂໍ້ທັສິບສາມໃນດານເືອນບົດທີແປດ, ເພື່ອປົກປັດສິ່ງທີ່ຄຳຖາມນັ້ນຖາມຢ່າງແທ້ຈິງ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປັນການປະຕິເສດ "ນັກບຸນອົງໜຶ່ງ" ໃນຂໍ້ທັສິບສາມນັ້ນດ້ວຍ, ຜູ້ຊຶ້ງຖືກຖາມໃຫ້ຕອບຄຳຖາມນັ້ນ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງກຳລັງເວົ້າ,
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດອົງນັ້ນຜູ້ທີ່ກຳລັງເວົ້າຢູ່ວ່າ, ນິມິດເລື່ອງເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການວ່າງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ
ທີ່ມີອົບທັງສະຖານບໍລິສຸດແລະພົນບໍລິວານໃຫ້ຖືກຢຽບຍ່າຢູ່ໃຕ້ຕົນນັ້ນ ຈະດຳເນີນໄປອີກດົນປານໃດ?
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ;
ຫຼັງຈາກນັ້ນສະຖານບໍລິສຸດຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະ. ດານເືອນ 8:13, 14.

ພະອົງຜູ້ສະຖິດໃນສະຫວັນຜູ້ຖືກຖາມຄຳຖາມນັ້ນ ຖືກເອີ້ນວ່າ "ນັກບຸນອົງໜຶ່ງ," ແລະຄຳສະແດງນີ້ເປັນມາຈາກຄຳພາສາເຮັບເຣີ "Palmoni", ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ, ຜູ້ນັບຄວາມລັບທັງຫຼາຍ. ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ ຊຶ່ງເປັນເສົາກາງແລະຮາກຖານຂອງລັດທິ Adventism, ພຣະຄຣິດຊົງສະແດງພຣະອົງເອງວ່າເປັນຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ. ພຣະອົງຊົງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຢູ່ຈຸດທີ່ພຣະອົງຊົງລະບຸຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄຳພະຍາກອນເວລາທີ່ຍາວທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີ ແລະຄຳພະຍາກອນເວລາເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ. ຄຳພະຍາກອນເວລາທີ່ຍາວທີ່ສຸດແມ່ນຄຳສາບານຂອງໄມເຊ, ຊຶ່ງຄືເຈັດເທືອໃນ Leviticus ບົດ 26. ນັ້ນແມ່ນຄ

ຳພະຍາກອນທີ່ລະບຸການກະຈັດກະຈາຍແລະການຕົກເປັນຂ້າທາດຂອງອົດສະຣາເອນທັງສອງວົງວານ, ຜູ້ຊົງຖືກລະບຸວ່າເປັນ “ກອງທັບ” ທີ່ຈະຖືກຢຽບຍຳລົງໃນຂໍ້ 13, ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ 14 ລະບຸຄຳພະຍາກອນເກືອງການຢຽບຍຳລົງຂອງສະຖານບໍລິສຸດ. ຄຳພະຍາກອນທັງສອງນີ້ໄດ້ສຳເລັດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ຫຼັງຈາກແມ່ໝ້າຍແຫ່ງ Zarephath ໄດ້ກັບມາໄປສອງອັນເພື່ອກຳໄລຂອງຜູ້ສັງສານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.

ເມື່ອອາດເວນຕົດສະມາໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຈິງຂອງອົດສະຣາເອນທີ່ສຸດແຫ່ງເວລາຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງທູດສະຫວັນໄດ້ນຳພາ William Miller ໃຫ້ເຂົ້າໃຈນັ້ນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັດໃຫ້ຕົນເອງຕາບອດ. ໃນປີ 1856 ດ້ວຍບົດຄວາມແບບຂ້ອງ Hiram Edson, Palmoni ໄດ້ພະຍາຍາມເພີ່ມແສງສະຫວ່າງແຫ່ງເຈດຕະນາ ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນຜົນ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານເຖິງ Laodicea, ແລະໄດ້ຍອມຮັບການສະແດງອອກອັນຮ້າຍກາດຫ້າປະການຂອງ Laodicea, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງລະບຸຕົນເອງວ່າເປັນພົມມະຈາລື່ງຫ້າຄົນ.

ຫົກສິບຫ້າປີໃນເອຊາຍາ ບົດທີ່ຈັດ, ຊຶ່ງຊື່ບອກເຖິງ 742BC, 723BC ແລະ 677BC ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນ, ໄດ້ຖືກຊ້ຳອີກໃນປະຫວັດສາດຕອນສູ້ສຸດຂອງ 1798, 1844 ແລະ 1863. ປະຫວັດສາດຕອນສູ້ສຸດນັ້ນຖືກແທນຄວາມໂດຍການໂຮມໄມ້ສອງອັນເຂົ້າດ້ວຍກັນໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ່ສາມສິບເຈັດ, ແລະແມ່ໝ້າຍແຫ່ງຊາເຣັບຕາ (ດັ່ງທີ່ນາງຖືກເອີ້ນໃນພາສາກຣີກຂອງພຣະສັນຍາໃໝ່), ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງການທຳຜິດຊົງທີ່ຈະສະຖາປະນາຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາກັບອົດສະຣາເອນຜ່ານຜົນງານໃນຍຸດາຜ່ານຍານ (ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໄວດ) ໃນຊ່ວງປະຫວັດສາດແຫ່ງອານາຈັກທີ່ກຳເນີດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ປະຫວັດສາດນັ້ນ, ອັນເປັນຈຸດສູ້ສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນຫົກສິບຫ້າປີ, ຍັງເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ່ສິບສາມ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອານາຈັກທີ່ກຳເນີດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ, ການເຂົ້າຮ່ວມກັນຂອງໄມ້ສອງອັນເປັນພາບປະກອບແຫ່ງຈຸດສູ້ສຸດຂອງອານາຈັກທີ່ກຳເນີດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ປະຫວັດສາດນັ້ນບັນຈຸໄວ້ຊຶ່ງປະຫວັດສາດຄູ່ຂະໜານຂອງເຂົາອັນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງ Protestantism ແລະເຂົາອັນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງ Republicanism.

ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ອຳນາດໜຶ່ງ ຫຼືເຂົ້າໜຶ່ງ ຫຼືຊາດໜຶ່ງ ຫຼືອານາຈັກໜຶ່ງ ຫຼືກະສັດອົງໜຶ່ງ ຫຼືຫົວໜຶ່ງ ລ້ວນເປັນສັນຍາລັກທີ່ໃຊ້ແທນກັນໄດ້ ຂຶ້ນກັບບໍລິບົດທີ່ມັນຖືກໃຊ້. ສັນຍາລັກທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຍັງຊື່ໄປເຖິງໄມ້ທັງສອງອັນ ຊຶ່ງເອເຊກຽນໄດ້ລະບຸວ່າເປັນສອງປະຊາຊາດ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນຂອງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ ເຂົ້າຂອງໂບຣເຕສຕັ້ງໄດ້ຖືກຮວບຮວມເຂົ້າເປັນຊາດດຽວ ຫຼືເປັນເຂົ້າດຽວ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນ ເຂົ້າຂອງພັກຣີຟອມຈະມາຮ່ວມກັນກັບເຂົ້າຂອງໂບຣເຕສຕັ້ງທີ່ເສື່ອມຖອຍ ເພື່ອໃຫ້ເກີດເປັນຊາດດຽວ. ຊາດນັ້ນຈະເປັນຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍຈາກທະເລໃນພຣະນິມິດບົດທີ່ສິບສາມ. ຕາມເຫດຜົນແລ້ວ ຖ້າພວກເຮົາປະຕິເສດທີ່ຈະເຫັນພະຍານແຫ່ງຄຳສາບແຊ່ງຂອງເຈດຕະນາ (ຊຶ່ງໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ບ້ານທັງສອງຂອງອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ) ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ແນ່ນອນວ່າ ບ້ານທັງສອງຕາມຕົວອັກສອນຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ໄດ້ກ້າຍເປັນຊາດຂອງອົດສະຣາເອນຜ່ານຜົນງານໃນປີ 1844 ໄດ້ແນ່ນອນໃດ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນປະຫວັດສາດນັ້ນໄດ້ ພວກເຮົາກໍ “ບໍ່ຮູ້ລື” ຢ່າງແທ້ຈິງ ກ່ຽວກັບວ່າປະຫວັດສາດນັ້ນໃນຕອນຕົ້ນຂອງສະຫະລັດ ຊື່ບອກປະຫວັດສາດໃນຕອນທ້າຍແນ່ນອນໃດ ເມື່ອເຂົ້າຂອງພັກຣີຟອມບໍ່ລົງກັນເຮັດຊ້ຳຂະບວນການຮວບຮວມ ແລະ ການເຂົ້າມາຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ແລ້ວໃນຕອນເບື້ອງຕົ້ນດ້ວຍເຂົ້າຂອງໂບຣເຕສຕັ້ງ.

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການພິຈາລະນາຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ໄປໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.